

Denne Begivenhed — og ikke mindst det heldige Udfald, den fik for Vilh. Pram — havde medvirket til, at ogsaa andre af Partiets fremadstræbende Mænd fik Mod til at sige sig løs fra den trykkende Dogme-Tro. Man havde en Tid formelig kappedes om at fremsætte nye, livsvækkende Sandheder. Saaledes havde en vis Pastor Magensen, der ogsaa var tilstede her idag, — en lille blaaøjet Mand med lyse Englelokker — fornylig udgivet et opsigtsvækkende Flyveskrift „Bort med Helvedsraffene!“ hvori han baade med grundig Lærdom og Hjertevarme havde paavist, at Troen paa en personlig Djævel og en evig Fordømmelse stred saavel mod vor Forestilling om Guds Algodhed som mod Bibeloversætternes nyeste sproglige Resultater.

Det var alle disse brændende Spørgsmaal, der nu var bragt paa Bane i Fru Gyllings Havestue, mens Regnen blev ved at strømme ned udenfor som Himlens trøstesløse Graad. Ordsiftet var efterhaanden bleven meget livligt, og navnlig gjorde Vilh. Pram et mægtigt Indtryk paa Forsamlingen, hvoraf iøvrig Størsteparten allerede forud hørte til hans Tilhængere. Endog Værtinden, Fru Gylling, havde nylig — om end først efter adskillig Vaklen — sluttet sig til det reformivrige Parti, hvad der i høj Grad havde styrket dettes Stilling indenfor Vennesamfundets Organisation. Den endnu smukke Dame med de smaa, fine Haarkrøller nedover Panden sad dybt nedsunken i en Kurvestol og saae tavs ud over Forsamlingen med dette i blide Drømme fortabte Blik, der havde givet hende Ord for at være Danmarks aandfuldeste Kvinde.

Der herskede blandt dem alle den frejdigste Stemning. Det udtaltes aabent, at hvad der nu skulde fuldbyrdes for Nordens Vedkommende, var den sidste, afsluttende Del af den Kirkerensning, som var begyndt med Luther og fortsat af Grundtvig. Efter nitten Aarhundreders Forløb skulde Kristendommen endelig frigøres for al middelalderlig Vildfarelse og genoprejses i